

อรพวรรณ

อรพวรรณนั่งอยู่หน้าโต๊ะตัวหนักที่วางทาบด้วยแผ่นหินอ่อนล้าค่า ทว่าเครื่องเรือนราคาแพงนี้ไม่เหลือร่องรอยแห่งความงามมากเท่าไรนัก บนโต๊ะมีขวดเบียร์เปล่าๆ ตั้งอยู่ที่เขียนุหรีที่พอกพูนอยู่ ซองบุหรีและจานใส่ข้าวต้มเย็นๆ ที่เหลือค้ำง

หญิงร่างเล็กแบบบาง ผมหวีเข้มที่นั้งเงาจากคุดคู้อยู่ข้างหน้าโต๊ะรู้สึกหมดอาลัยตายอยาก ครวบน้ำตาบนใบหน้ายังหมาดชื้น เธอไม่รู้ว่าตัวเองนั่งอยู่ตรงนี้นานแค่ไหนแล้ว เพราะไม่ได้ดูนาฬิกา ความคิดของเธอวนไปวนมาอยู่เป็นวง

ตอนแรกเขารักเธอ เธอแต่งงานกับเขาและทำทุกอย่างเพื่อเขา ยามกลางวันทำงานบ้านและดูแลลูก ตกกลางคืนปรนเปรอความต้องการของความเป็นชายที่ไม่รู้จักอิมจักพอของเขา และผลตอบแทนที่ได้ล่ะ?

เขาคิดว่าเธอไม่รู้ความ ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เขาบอกว่า “เธอน่ะโง่ โง่มาก”

แต่เธอก็จับได้

“ฉันต้องเดินทางไปติดต่อบุรุษกิจ” เขาว่าอย่างนั้น “ไปปารีส”

พอเขากลับมา เขาเล่าว่า กระเป๋าเดินทางของเขาหาย สองวันต่อมามันก็ถูกส่งมา และอะไรหว่า อยู่บนที่ห้อยติดกระเป๋าล่ะ? ไท-อินเตอร์เนชั่นแนล นั่งสายการบินไทยไปปารีสสิ! นำหัวเราะสิ้นดี! เขาไปอยู่ที่กรุงเทพฯ มา! ไม่มีเธอไปด้วย อยู่กับคนอื่น

พอเธอพูดใส่เขา เขาก็กัดฟันยอมรับ แต่ก็อ้างว่า เธอนั้นแหละที่เป็นคนผิด เพราะว่าเธอไม่ได้ให้สิ่งที่เขาต้องการ ให้อ้อแหล!

แต่เธอก็จะแสดงให้เขาเห็น! เขาควรจะทำความรู้จักอรพวรรณของเธอให้ถ่องแท้ซักที ไม่มีอีกแล้ว ไม่มีอะไรทั้งสิ้นที่เธอจะทำให้เขาอีกต่อไป

อนิจจา ซ่างเจ็บปวดรวดร้าวชะนีอะไร ที่ถูกทำร้ายและขบไล่! เธอต้องการเพียงแค่ลิ้มมัน เธอสะเงาะสะเงาะเข้าไปในครัวและหยิบเบียร์ขวดใหม่ออกมาจากตู้เย็น

ส่วนเกิน

อรพวรรณเป็นผลผลิตจากความสัมพันธ์ชั่วระยะสั้นๆของเด็กสาวชาวไทยและชายจากเผ่าแม้ว ทั้งคู่แต่งงานกันตามแบบที่ทำกันในหมู่บ้านส่วนใหญ่ละแวกนั้น นั่นก็คืออยู่กินกันเฉยๆ ไม่กี่เดือนหลังจากที่อรพวรรณลี้มตามดูโลกชา ยผู้เป็นพ่อก็ทนอยู่ในหมู่บ้านที่คนส่วนมากเป็นเชื้อสายไทยไม่ไหว เลยถอนตัวกลับ ไปอยู่แถบที่พวกแม้วตั้งรกรากตามเขาแถบจังหวัดเชียงราย บริเวณที่เป็นแหล่งปลูกฝิ่นและกัญชา

ไม่ช้าไม่นานแม่ของอรพวรรณก็เจอชายคนใหม่ แล้วมาอยู่ด้วยกันกับหล่อนที่กระท๊อบ ชีวิตวัยเยาว์ของอรพวรรณน่าเศร้ายิ่งนัก เพราะเธอไม่เคยรู้จักคำว่า"รัก"ของแม่ ไม่มีใครที่จะพูดว่า "ฉันรักเธอ" กับเธอด้วย ซ้ำยามเช้าเมื่อเธอได้ยินเสียงโกลกพริกที่คุ้นเคย เดินสะลึมสะลือจากเสื้อที่นอนลอดมุ้งย่องออกไปที่ตุ่มน้ำ เพื่อที่ล้างซึ่วซึ๊ตา เธอก็ได้ยินเสียงแหวของแม่ขึ้นมาแล้ว

"มึงตื่นอีกแล้วเหรวะ อีเด็กเวร ลูกไอ้ระยำจากเขานั้น? ไปให้พันหูพันตาคนเดียวนั้นะ ไม่จั้นดวงในกระทะของกูจะไหม้ซะ!" อรพวรรณตัวน้อยได้ลงกระโดดลงจากบ้านอย่างกั๊กๆและไปหาหมาที่ได้ถุนบ้าน มันเป็นเพื่อนตัวเดียวของเธอและมันดีใจทุกครั้งที่เราลูบไล้ขนยุงสกปรกของมันด้วยนิ้วมือของเธอ

หลังจากนั้นซักพัก เมื่อกลิ่นจากกระเทียม น้ำปลาและข้าวเหนียวนึ่งสุกหอมกรุ่นลอยมาเตะจมูก เธอก็ได้กระโดดขึ้นบ้านมาอย่างเงิบๆอีกครั้ง แม่ พ่อเลี้ยงและน้องเล็กๆ ทั้งสองคนกำลังนั่งล้อมวงกินอาหารกันอยู่กับพื้นเรือน อรพวรรณเข้ามานั่งแทรกระหว่างเจ้าตัวเล็กทั้งสองอย่างไม่ว่างกระโดดกระตัก และพยายามที่จะจกข้าวเหนียวซักปั้นมาจ้ำกับน้ำพริกในถ้วยและยัดใส่ปาก ไม่กี่นาทีต่อมาแม่ก็จับได้และร้องด่าด้วยความโมโห

"มึงกลับมาอีกแล้ววี อีตัวกาฝากเอาแต่ยัด พอกันที! มึงได้มาพอแล้ว! ไสหัวไปให้พันและอย่าไผ่ล่มาให้กูเห็นอีกนะ"

อรพวรรณคลานหัวซุกหัวซุนถอยหลังออกจากวงข้าว ขณะที่น้องทั้งสองมองด้วยตาเบิกกว้าง ทำไมแม่ถึงดุด่าอรพวรรณนั้กันนะ? พวกเขาไม่เข้าใจ อรพวรรณมักจะเล่นกับพวกเขาอย่างดีอยู่เสมอๆ

ต่อมาแม่และพ่อเลี้ยงไปทำงาน อรพรรณก็ยกกลับมาบ้าน เธอล้างถ้วยชาม ถูพื้นเรือนและเก็บจัดข้าวของ นอกจากนั้นเธอยังคอยดูแลน้องเล็กๆ และที่แน่ๆ คือเธอไม่ได้ไปโรงเรียนและมันก็ได้ไม่ได้อยู่ในหัวสมองของแม่ด้วยที่จะมาซื้อชุดนักเรียนให้อรพรรณ เครื่องแบบที่ประกอบด้วยเสื้อสีขาวและกระโปรงน้ำเงิน

เมื่ออรพรรณอายุได้สิบปี ครูประจำหมู่บ้านมาที่บ้านและชี้แจงว่า ตามกฎหมายไทยแล้วเธอจะต้องเข้าโรงเรียนซะตั้งนานแล้ว แม่ยิ้มแบบเก๋ๆและเอ่ยว่า “ฉันก็พูดไม่รู้จะกี่ครั้งแล้ว แต่มันคือและชี้แจงและหน้าซำมันยังโง่และถึงยังโง่ก็เรียนอ่านไม่ได้อยู่ดี”

วันต่อมาอรพรรณก็ได้ไปโรงเรียนเป็นครั้งแรก เธอนั่งกระโปรงเก่าๆขาดๆ และเสื้อของแม่ที่ตัวใหญ่เกินไปสำหรับเธอ พวกเด็กชั้นป.หนึ่งมองดูเธออย่างออยากออยากเห็นเมื่อเด็กหญิงตัวโตเข้ามาในห้องและนั่งลงที่แถวหลังสุด ที่ด้านหน้าบนกระดานมีตัวสัญลักษณ์สีเขียวๆ เป็นพวกเส้นตรงเส้นโค้งกับห่วงตรงบริเวณต่างๆ กัน ครูพูดอะไรออกมาเมื่อใช้ไม้ชี้ไปที่ตัวสัญลักษณ์

“กอ โก่ .ขอ ไข่ .ขอ ขวด . คอ ควาย...” เด็กๆ ท่องตามครูระหว่างที่ตาจดจ้องไปที่กระดาน โก่ - ฉันทเข้าใจ อรพรรณคิด ที่ได้ดูของพวกเรามีไกริ่งขวกไขว่ไม่น้อยกว่าสิบตัว ขวด - พ่อเลี้ยงของฉันก็กินเหล้าจากขวด และหลังจากนั้นฉันก็ต้องคอยระวังตัวเป็นพิเศษ และควาย - น้องชายของฉันก็ต้องคอยเฝ้าไม่ให้มันเข้าไปเหยียบต้นข้าวในนา แต่ว่า ไอ้กอและขอที่อยู่ข้างหน้าหมายความว่ายังไง ฉันก็ไม่รู้จริงๆ เฮ้อ บางทีแม่ของฉันอาจจะพูดถูกจริงๆก็ได้ และฉันก็โง่เกินกว่าที่จะเรียน

ช่วงที่เหลือของสายวันนั้นผ่านไปด้วยการทำอะไรต่อมิอะไรเรื่อยเปื่อยที่ครูหามาให้เด็กๆทำ อย่างน้อยอรพรรณคนหนึ่งล่ะที่รู้สึกอย่างนั้น ใจของอรพรรณไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไรนัก น้องๆ ที่บ้านจะทำอะไรกันอยู่? ไม่รู้ว่าแม่จะหาข้าวปลาให้พวกเขาไปล่า?

พอกระดิ่งพักกลางวันดังและเด็กๆก็พากันออกมาที่ลานโรงเรียน อรพรรณก็ไม่รีรออีกต่อไป เธอทำตัวให้ไม่เป็นที่สังเกตและวิ่งหนีกลับบ้าน อย่างที่คาดไว้ น้องๆ อยู่บ้านตามลำพังโดยไม่มีอาหารกลางวัน อรพรรณตั้งหม้อกับเตาไฟต้มน้ำและทำถ้วยเตี้ยวอระอวยๆให้น้องๆกิน

“อรพรรณ พี่ห้ามไปโรงเรียนอีกนะ พี่ต้องอยู่กะพวกเรา” พวกเขาร้องอ้อนวอน อรพรรณรู้สึกเหมือน ตัวลอย ถึงพ่อแม่จะไม่สนใจใยดีอะไรเธอ แต่น้องๆของเธอต้องการเธอ และนั่นก็เป็นวันแรกและในขณะเดียวกันก็เป็นวันสุดท้ายของการไปโรงเรียนสำหรับ อรพรรณ ทั้งครูและพ่อแม่ไม่มีใครพยายามที่จะส่งเธอไปโรงเรียนอีก

* * *

ได้สัปดาห์หนึ่งแล้วที่อรพรรณมาอยู่ที่หมู่บ้านชาวเขาเผ่าแม้วถิ่นกำเนิดของพ่อ เมียคนที่สองของเขาตายแล้วและเขาต้องการคนมาช่วยงานในนาและหุงหาอาหารให้เขา แล้วเขาก็นึกได้ว่าเขายังมีลูกสาวอยู่อีกคนหนึ่ง แม่ของอรพรรณยอมรับข้อเสนอทันทีที่อรพรรณเป็นหนามยอกอกสำหรับหล่อนยิ่งกว่าอะไรดี เธออายุสิบห้าแล้วและก็เป็นเด็กสาวสวยสะหลายต่อหลายหนแล้วที่หล่อนสังเกตเห็นผิวของหล่อนส่งสายตาที่นกระหายไปที่อรพรรณ และหล่อนไม่แน่ใจว่า เขาจะไม่ทำอะไรกับอรพรรณ ลูกๆทั้งห้าคนของหล่อนก็โตขึ้นเยอะแล้วและลูกสาวคนโตสุดก็ทำหน้าที่ของอรพรรณแทนได้ดีแล้ว ด้วยเหตุนี้หล่อนถึงปล่อยอรพรรณไว้กับพ่อของเธอและเขาก็ให้ข่าวสารแก่หล่อนหนึ่งกระสอบ เป็นการแลกเปลี่ยน

ชีวิตในหมู่บ้านเผ่าแม้วไม่ใช่ง่ายๆเลยสำหรับอรพรรณ เธอเป็นเหมือนคนแปลกหน้าคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งของเธอจะมาจากเผ่านี้ก็ตาม แต่เธอก็ไม่ได้พูดภาษาพวกแม้วและไม่ได้ใส่ชุดของเผ่า

ทุกวันนี้เธอต้องไปนากับพ่อ พ่อเธอลีกงานกลับมาบ้านและพ่อพักผ่อนอยู่ เธอก็ต้องหุงหาอาหารให้เขา ไปตักน้ำจากแม่น้ำและให้อาหารหมูและไก่

พ่อของเธอเป็นคนเงียบไม่พูดไม่จาเท่าไร พ่อพลบค่ำพวกเขาก็นั่งล้อมวงกับเสื้อของพวกเขาก็ได้มุ้ง

อยู่มาวันหนึ่ง - อรพรรณกำลังจะผลอยหลับ - เธอก็ถูกลุกด้วยอะไรบางอย่าง ใครบางคนหายใจหนักๆ กำลังทำอะไรอยู่กับผ้าถุงของเธอ อรพรรณเสียวสันหลังวาบ พ่อของเธอเอง! ที่แท้เขาเองก็ไม่ดีไปกว่าพ่อเลี้ยงของเธอเลย อรพรรณไม่ซัดขึ้นอะไร

เธอรู้ดีว่ามันรั้งแต่จะทำให้สถานการณ์เลวร้ายไปกว่านี้ พอทุกอย่างผ่านพ้นไป เขาก็พลิกตัวกลับและหลับต่อ

อรพรรณนอนไม่หลับไปอีกนาน เธอรู้สึกเหมือนคนตายซาก นี่หรือชีวิต? มีไหมใครที่ห่วงหาอาทรเธอ ใครที่หวังอะไรจากเธอมากไปกว่าแรงงานและร่างกายนะ? มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆที่จะสนใจใยดีเธอบ้างไหม?

ที่หมู่บ้านของแม่เธอมีวัดตั้งอยู่แห่งหนึ่ง แต่พ่อแม่ของเธอไปที่นั่นน้อยครั้งมาก เธอรู้เพียงแต่ว่า ช่างในโบสถ์มีพระพุทธรูปทององค์ใหญ่ ที่คนกราบไหว้บูชา

พ่อของเธอและพวกแม่ัวเช่นไหว้ผี ยามใดที่มีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียนหรือพืชผลไม่ออกงามสมบูรณ์ ก็มีการเซ่นไหว้ผีด้วยไก่เป็นตัว แต่ว่าสิ่งเหล่านี้จะช่วยเธอจากความว่างเปล่าเปลี่ยวและความมืดหวังของเธอได้หรือเปล่านั้น อรพรรณก็ยังข้องใจอยู่

มุ่งสู่เมืองกรุง

อรพรรณทนอยู่กับพ่อของเธอแค่สองเดือนเท่านั้น แล้วเธอก็กลับมาที่บ้านของแม่ “ถ้าจะเอามึงไปใช้ทำประโยชน์อะไรบ้างได้ละก็คงจะไม่ใช่ไรหรือก” แม่ด่ากร่นขึ้นมา “แต่มึงแดกสิบห้าปีเต็มๆ จะจนพวกกูจะไม่กินและนี่มึงออกไปอาศัยลำแข้งตัวเองได้ไม่ทันไรก็กลับมาอีกแล้ว!”

อรพรรณตัวลีบหงอจากคำทักทายแบบไม่ปราณีปราศัยของแม่ เป็นไปได้หรือที่เธออรพรรณจะเป็นลูกสาวแท้ๆของหญิงใจหินไรรักคนนี้?

เอาละ เธอตัดสินใจแน่วแน่ ฉันทจะไม่มาเป็นภรรยาแม่อีกต่อไป

คืนแรกเธอพักแรมที่ร้านเหล้าเล็กๆในหมู่บ้านที่ที่พวกผู้ชายมาดวดเหล้าชวกันทุกๆเย็น สวัสดิ์ลูกสาวร้านนี้ให้ข้าวกับแกงแก่เธอ ต่อมาเธอก็ได้นอนในมุ้งมืดๆของห้องข้างๆ เช้าวันถัดมาสวัสดิ์มาหาเธอมาให้เธอประหลาดใจ

“นี่คิดดูสิ อิงลูกสาวผู้ใหญ่บ้านกลับมาละ เอ็งก็รู้ว่ามันได้เรียนที่โรงเรียนตัดเย็บในกรุงเทพฯ และถ้าเอ็งได้เห็นชุดเซ็งว็บที่มันใส่ละ เอ็งจะต้องเชื่อได้ไม่ยากหรอกว่ามันคงได้ไปเรียนอะไรมาจริงๆ

อิง - ไซลิ อรพรรณรู้จักอิง ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้ติดต่อกะไรกันมากมายนัก จะเป็นไปได้ยังไงล่ะ เธออรพรรณนั่งคนจนที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และอิงลูกสาวผู้ใหญ่บ้านที่ได้เรียนหนังสือที่โรงเรียนสตรี และได้ไปกรุงเทพฯ!

“วันนี้เย็นอิงจะมานี่” สวัสดิ์ว่าต่อ “มันชวนพวกเพื่อนๆนักเรียนเก่ามากินข้าวที่นี้ เอ็งก็ช่วยซำส่ง อาหารได้”

อรพรรณรับคำอย่างดีใจ ในที่สุดก็ได้สัมผัสอะไรใหม่ๆในชีวิตบ้าง แล้วอิงกับเด็กสาวอื่นๆ ที่เรียนหนังสือมาด้วยกันก็มา อิงไม่ใช่คนสวยอะไรนัก แต่เสื้อผ้าของเธอเลิศหรูจริงๆ อรพรรณไม่เคยเห็นอะไรสวยขนาดนี้มาก่อนเลย เมื่อก่อนอิงเป็นคนหยิ่ง แต่วันนี้หล่อนพูดกับอรพรรณก่อนชะด้วยซ้ำ

“เอ็งทำอะไรนะ?”

“ไม่ได้ทำอะไรหรอก” อรพรรณบอกและอายตัวเอง “ฉันไม่กลับบ้านอีกต่อไป แล้วล่ะ ตอนนี้อยู่กะสวัสดิ์ แต่หลังจากนั้น...”

“ไปบางกอกด้วยกันกับซำ พวกซำจะหางานดีๆให้เอ็งเอง แล้วเอ็งจะทิ้งว่าเขาหาเงินกันได้มากแค่ไหนในบางกอก”

ไม่ต้องอาศัยศิลปะการเกี้ยว絡มอะไรมากมายเลยที่จะให้อรพรรณตัดสินใจไปด้วย

* * *

ตั้งแต่เธอเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ อรพรรณอยู่ดีกินดีอย่างเห็นได้ชัด อิงหางานดีๆ ในบาร์อะโกโก้ บนถนนพัฒนาพงษ์ให้เธอ งานง่ายและเงินดี แต่เพราะว่าเธอมาจากหมู่บ้านเล็กๆ ที่เด็กสาวๆ นุ่งผ้าถุงยาวกรอมเท้าและสวมเสื้อรัดกุม ตอนแรกๆเธอจึงทำใจไม่ค่อยได้ที่ต้องนุ่งเสื้อผ้านองขึ้นที่รัดรีดสั้นจู้จู้ แค่ออกปิดส่วนลับของเธอหน่อยเดียวนั่น แล้วต้องทำใจกล้าเต้นโยกย้ายสายสะโพก ขยับตัวขึ้นๆลงๆ บนเวทีโชว์ตรงกลางบาร์ตามจังหวะดนตรีตะวันตกที่เร้าร้อน บางครั้งบางครั้งาวที่เธอเหลือบมองลงไปใต้เวที เห็นสายตาอันเห็นกระหายของพวกผู้ชาย เธอถึงกับขนลุกซู่ เธอโล่งอกที่วันแรกๆ เขาปล่อยให้เธอได้

กลับมาที่ห้องของเธอโดยไม่บุบสลาย ห้องที่เธอได้นอนหลับอย่างเต็มอิมจนถึงบ่ายอีกวันและได้พักผ่อนเต็มที่

ไม่ช้าไม่นานเธอก็ถูกทาบทามจากอิง ผู้เป็นมือขวาของเก้าแก่
 “นี่ ตอนนีดูเหมือนจะได้เวลาเต็มที่แล้วที่จะคิดเอาจริงเอาจังซักที”
 หล่อนหยิบแก้วสองใบออกจากชั้นและรินเหล้าให้อรพรรณ
 “เย็นนี้เอ็งลองรับแขกมั่ง”

ถึงแม้ว่าภายในใจอรพรรณจะขัดแย้ง - เธอนึกถึงประสบการณ์อันเลวร้ายกับพ่อของเธอ กับพ่อเลี้ยงและกับผู้ชายหนุ่มคนอื่นๆ ในหมู่บ้าน - เธอก็บอกว่า “ได้สิอิง เอาไปเอากันอย่างที่เราต้องการ”

เย็นวันนี้ หลังจากที่เธอเดินซักพัก อิงก็ผลัดเธอเบาๆ แต่เจาะจงไปยังบาร์ให้ไปอยู่ข้างชายชาวต่างชาติฟุงฟลุ่ยและหน้ามีรอยแผลเป็นอสู่อีไอ ผู้ซึ่งกำลังกระดกเหล้าลงคอ อรพรรณปราดเข้านั่งบนเก้าอี้หน้าเคาเตอร์ข้างๆ เขาและเริ่มลูบไล้หัวเข่าของเขาอย่างเดียว กับที่เธอเห็นเด็กสาวคนอื่นๆ ในบาร์ทำกัน เพียงชั่วครู่หลังจากนั้นเธอก็หายไปกับเขาในห้องของเธอ

* * *

หลังจากอยู่ในกรุงเทพฯ มาได้หนึ่งปี อรพรรณก็กลับไปเยี่ยมบ้าน ไม่ใช่เพราะว่าเธอคิดถึงแม่หรอก! ในกรุงเทพฯ เธอได้รับการยอมรับที่เมื่อสมัยเด็กเธอไม่เคยได้ ที่ไหนเธอเป็นที่ต้องการร่างกายของเธอและคนที่นั่นให้การยอมรับในบริการของเธอ - ด้วยเงิน และอรพรรณรู้สึกขึ้นมาว่า เธอสามารถใช้เงินของเธอซื้อการยอมรับกับแม่ของเธอได้

และก็ไม่ผิดไปจากความหวัง แม่ของเธอตาวาวด้วยความปิติเมื่ออรพรรณร่อนเงินซื้อของขวัญให้หนึ่งตัว เย็นวันนั้นก็มีการจัดเลี้ยงอาหารให้อรพรรณอย่างเอิกเกริก สิ่งเมื่อวัยเยาว์อรพรรณไม่มีปัญญาแม้กระทั่งจะฝันถึง “นั่งคนไม่เอาถ่าน” และ “อีกาฝาก” ถ้อยคำที่แม่มักจะด่าว่าเธอเสมอๆ แต่ดูเหมือนว่า เวลานี้จะไม่มีคำเหล่านี้อีกต่อไปแล้ว มีแต่ “อรพรรณจ๊ะ” “อรพรรณจ๋า” และซักกระยะหนึ่งเธอก็รู้สึกเขียนกับความรักของแม่และความเอาใจใส่ที่เหมือนจะดันไป

สองสัปดาห์ต่อมาเธอก็กลับไปกรุงเทพฯ และขาดไม่ได้ที่จะต้องสัญญาส่งเงินจำนวนไม่น้อยมาให้แม่เป็นรายเดือนมากพอที่แม่และน้องๆของเธอจะใช้ชีวิตอย่างสบายๆได้

* * *

ชายหนุ่มนั่งหน้าบูดอยู่ที่บาร์แห่งหนึ่งในย่านพัฒนาพงษ์ของกรุงเทพฯ และจับวิสกี้ผสมโซดาอย่างแข็งๆ ใจของเขาอยู่ที่ซานดรา แฟนสาวที่ประเทศเยอรมนี เธอมาได้ปีหนึ่งแล้ว ช่วงหลังๆ มีเรื่องระหองระแหงไม่ลงรอยกันระหว่างพวกเขาอยู่บ่อยๆ และตอนที่เธอบอกเขาเธอต้องการว่าจะไปเที่ยว พักร้อนกับเพื่อนสาวที่สเปน เขาจนใจมากและเขาก็จงใจไปเมืองไทยแบบปัจจุบันทันด่วนให้ตัวเองบ้าง ซานดราไม่ควรหลงตัวเองไปว่าเขาขาดเธอไม่ได้ พวกเขาอยู่ด้วยกันแบบคนสมัยใหม่ที่อิสระเสรีและสิทธิของอีกคนต้องได้รับการยอมรับและรับการเคารพ

ห้าวันที่แล้วเขาไปกับทัวร์ที่นำเที่ยวและได้ไปชมสถานที่ท่องเที่ยวของกรุงเทพฯ เขาตื่นตะลึงกับตลาดน้ำที่ไม่เคยเจียบเหงา ชมวัดวาอารามสองสามแห่ง ได้กินอาหารตำรับไทยแท้ๆ ในขณะที่ชมการรำไทยไปด้วย พຼ່งนี้เขาต้องการจะล่องเรือไปเมืองหลวงเก่าแก่ของไทยอยุธยาและตบท้ายด้วยการเดินทางไปกาญจนบุรีสองวัน จังหวัดที่เป็นที่ตั้งของสะพานข้ามแม่น้ำแควอันโด่งดัง แต่ด้วยความน่าติดตรึงใจต่างๆ จากสิ่งที่เขาได้พบเห็นมาในดินแดนแสนงดงามนี้ถูกบดบังจากความจริงที่ว่า เขาอยู่คนเดียว หวนกระหัดคิดถึงซานดราครั้งแล้วครั้งเล่า เขาก็เต็มไปด้วยความรู้สึกอันขมขื่นและโทษตัวเอง

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่ามีใครบางคนมายืนข้างๆเขา เขาเงยหัวขึ้นมาและหันตัวคนที่ว่าคือหญิงสาวหนึ่งในบรรดาสาวงามแปลกตาที่สามารถพบเห็นได้ทั่วไปที่มีนักท่องเที่ยวอยู่ หญิงสาวเขย่งตัวเบาๆขึ้นนั่งบนที่นั่งที่ว่างอยู่ตรงหน้าเคาเตอร์ข้างๆเขาและทาบมือลงกับข้อศอกของเขาอย่างนุ่มนวล

" ยู ไล แदनซ์"¹ เธอถามเขาด้วยเสียงออกอ้ออน

¹ ภาษาอังกฤษแบบไม่ถูกหลักไวยากรณ์ แปลได้ว่า คุณชอบเต้นรำไหม?

ชายหนุ่มกระซอกตัวเองจากอารมณ์ขุ่นมัวทันควัน เขาต้องคิดถึงเรื่องอื่นซะ และถ้าหญิงสาวคนนี้จะช่วยเขาไปในตัว เขาก็ควรจะดีใจด้วยซ้ำ

“วืท อีส ยัวร์ เนม?”² เขาถามเธอและเลื่อนแก้วเปล่าออกไปข้างๆ

“ออร์พรอน” เธอตอบยิ้มๆ “แอน ยิว เนม?”³

“วัลเทอร์ มาเถอะ เมามาเดินรำกัน”

พวกเขาขึ้นขึ้นระหว่างที่เขาวางมือลงบนไหล่ของเธอและพาเธอไปที่พลอร์ ออร์พรอนยังท่องชื่อของเขาริมๆ

“วัน เทอ วัน เทอ...”

วัลเทอร์หัวเราะกับความพยายามอย่างเด็กๆของเธอที่จะออกเสียงชื่อของเขาโดยอาศัยสำเนียงแบบไทย ไม่นานร่างของทั้งคู่ก็ถูกห้อมล้อมด้วยคู่เต้นอื่นๆ และเคลื่อนไหวด้วยกันไปตามจังหวะเพลง ระหว่างที่เนื้อสาวของออร์พรอนแนบไปกับเขานั้น วัลเทอร์ก็ลืมนึกเรื่องความขุ่นมัวที่มีต่อซานดราเสียสิ้น เช้าวันถัดมาเขาถึงแยกตัวจากออร์พรอน

* * *

ออร์พรอนพึงพอใจกับคืนแรกที่เธอใช้เวลากับวัลเทอร์ เธอใช้ชีวิตอยู่ที่กรุงเทพฯ มาได้ห้าปีแล้ว ปีหนึ่งแล้วที่เธอเลิกทำงานในบาร์อะโกโก้ เธอมีงานมากพอที่จะมีอพาร์ทเมนท์ของตัวเอง เธอก็เลยจะทำงานเมื่อไหร่ก็ได้เมื่อเธออยากทำ เธอรักที่จะนอนบ่อยๆ และอย่างเต็มอ้อมและสามารถปรุงอาหารกินเองหรือออกไปกินอาหารกับเพื่อนหญิงของเธอ

พอเธอคิดถึงอนาคตของตัวเอง เธอก็วิตกกังวลขึ้นมา เพราะเธออยู่ในแวดวงนี้มานานพอแล้วที่จะรู้ว่าพวกผู้ชายชอบเด็กสาวๆ มากกว่าและนี่ก็จะถึงเวลาที่เธอจะต้องสอดส่ายสายตาค้นหาผู้ชายที่มั่นคงสักคน เพื่อที่จะได้มีคนส่งเสียยามแก่ ก็ออร์พรอนไม่มีความสามารถอะไรที่จะทำอาชีพอื่นๆ เพราะทั้งอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้และไม่ได้เรียนวิชาชีพอะไรมา แน่ละที่ยังมีเด็กสาวอื่นๆเป็นร้อยเป็นพันที่เป็นเหมือนเธอ คือไม่จบโรงเรียนและไม่มีความรู้วิชาชีพ พวกหล่อนทำงานในนา ในโรงงานอุตสาหกรรม แม่ค้าหรือเด็กรับใช้ แต่ทำ

² ภาษาอังกฤษ แปลว่า คุณชื่ออะไร?

³ ภาษาอังกฤษ และชื่อคุณล่ะ?

งานอย่างนั้นเธอไม่มีปัญญาจะมีอภรพที่มันที่ติดแอร์และซื้อเสื้อผ้าสวยๆ - พวกสิ่งทีอภรพณ์ไม่อยากจะขาดอีกต่อไปในชีวิตของเธอ เธอคงจะไม่มีเงินที่จะมาซื้อสิ่งต่างๆ ที่ใจปรารถนา อภรพณ์จึงเพิ่งเล็งอนาคตตัวเองไว้กับผู้ชายที่เธอได้ทำความรู้จักด้วยความคาดหวังที่ว่าจะได้เจอผู้ชายรวยๆ ได้มีผัวรวยๆ วิลเทอร์ทำให้ความหวังของเธอเพิ่มพูนเขาดูดี แต่งตัวหรูและดูเหมือนว่าจะมีเงินหนา แต่เขาจะแต่งงานหรือยัง เธอก็ยังสืบไม่ได้ แต่เธอก็ไม่จำเป็นต้องกังวลไป เพราะเธอได้ยินมาว่า พวกฝรั่งหย่าร้างกันเร็วพอกๆ กับพวกผู้ชายไทยทั้งเมีย เธอคงได้แต่หวังอย่างเดียวเท่านั้น!

ความพยายามเป็นของหวาน

วิลเทอร์กลับจากเที่ยวพักร้อนที่เมืองไทยอย่างพอใจ ความสัมพันธ์ระยะสั้นๆ กับหญิงสาวที่ชื่ออภรพณ์ก็ไม่ได้ทำให้เขาลืมซานดราได้ ตรงกันข้าม เขากลับรู้สึกว่าเขาต้องการซานดรามากแค่ไหน ต้องการในฐานะที่เป็นเพื่อนคู่คิด แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและหารือกันถึงเรื่องแผนงานอันทะเยอทะยานเกินตัวสำหรับบริษัทที่เพิ่งก่อตั้งไม่นานของเขา เธอชี้แนะเขาและให้คำวิจารณ์ที่เป็นประโยชน์ ตรงกันข้ามกับอภรพณ์ที่เป็นเหมือนตุ๊กตาที่ไร้ความคิดจิตใจ เธอทำทุกสิ่งที่เขาต้องการ ไม่มีขัดแย้ง และเขาพูดคุยกับเธอก็ได้แค่พอถูกๆ ใดๆ เธอให้ความรู้สึกกับเขาว่า เขาเป็นนายและเธอออกเอาใจเทิดทูนความยิ่งใหญ่ในความเป็นชายของเขา แต่จะให้เป็นคูชีวิต - ไม่ล่ะ เธอไม่ใช่คนที่จะมาเป็นคูชีวิต

ตอนนี้เขามานั่งอยู่ที่โต๊ะที่จองไว้ในภัตตาคารจีนแห่งหนึ่งและรอซานดราอยู่หวังนะว่าเธอคงจะคิดถึงเขาเหมือนกับที่เขาคิดถึงเธอ ตอนคุยโทรศัพท์เธอมีน้ำเสียงตกประหม่าและหงุดหงิดง่าย เขาเดาว่าคงเป็นเพราะเธอต้องปรับตัวหลังจากเที่ยวกลับมาแล้วต้องกลับมาทำงาน

วิลเทอร์คอยนั่งเฝ้าดูที่ประตูทางเข้าของภัตตาคารอย่างใจจดจ่อ ในที่สุดผมบลอนด์เป็นลอนๆของซานดรา ก็โผล่เข้ามาหลังจากเลยเวลานัดไปแล้ว 30 นาที

“ฮัลโล วิลเทอร์” เธอเรียกและชวนเสิร์ฟนอกหน้าร้อนเข้าที่สำหรับชวนเสิร์ฟนอก วิลเทอร์เดินไปหาหล่อนและจุมพิตเบาๆที่แก้มของหล่อน

“เป็นไง ไปเที่ยวมาเป็นไงบ้าง” เขาถาม

“แฉ่วมากทีเดียวล่ะ! แต่จะเล่าให้เธอฟังทีหลังนะ ตอนนี้ฉันหิวจะแย่ เราสั่งอาหารกันก่อนได้ไหม?”

ห้านาทีต่อมาทั้งสองง่วนกับการดูเมนูอาหาร แต่พอพวกเขาสั่งอาหารไปแล้ว ความเสียบก็เข้าครอบงำ

วัลเทอร์เป็นคนทำลายความเสียบขึ้นมาก่อน

“เธอไม่เห็นถ้ามถึงเรื่องไปเที่ยวพักร้อนของฉันเลย”

“อ้อ ขอโทษที! ไซลินะ เธอก็ไปเที่ยวมาเหมือนกันนี่ เธอได้สำราญมากไหมล่ะ?”

ริมฝีปากของเธอเผยยิ้มเยาะๆ

“ก็ ฉันก็พยายามที่จะทำดีที่สุดแล้วนะ หลังจากที่เธอนั่งง่วงมากๆ ปล่อยให้ฉันทิ้งไว้คนเดียวนะ” วัลเทอร์บอก

“ทิ้งเธอไว้ั้นหรือ?! นี่เธอจะทำให้ฉันรู้สึกผิดละสิ? ยิ่งไงเราก็ไม่ได้แต่งงานกันซะหน่อย ฉันจะทำยังไงก็ได้ที่ฉันต้องการ!” เสียงของซานดราเกือบจะกร้าวขึ้นมาเพราะความโมโห

“ใจเย็นๆก็ได้ล่ะซานดรา จริงๆแล้วก็ได้ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอกน่า”

วัลเทอร์พยายามทำให้เธอสงบสติอารมณ์

แต่ดูเหมือนว่าซานดราจะอารมณ์ขึ้นถึงที่สุดแล้ว

“ฉันกลับมาจากเที่ยวพักผ่อนยังไม่ทันไร เธอก็หาเรื่องมาให้ฉันรกสมองอีก ดูเหมือนว่าเธอจะเปลี่ยนตัวเองไม่ได้ ไซใหม่เนี่ย? เธอรู้สึกว่าเป็นชายชาติทรยศของเธอ ถูกหยามรีงที่ฉันไปเที่ยวตากอากาศ โดยไม่พวงเธอไปด้วยนะ และฉันจะบอกอะไรให้อย่างนะ ฉันไม่เสียใจเลย ตรงกันข้ามซะอีก มันเป็นการไปเที่ยวพักผ่อนที่น่าประทับใจที่สุดที่ฉันเคยมีมาด้วยซ้ำ เคลาสี่ไม่เคยว่าอะไรฉันเลย...”

“คลาสี่? วัลเทอร์ถามงงๆ “ฉันคิดว่าเธอไปกับอิงเง่”

“ฉันก็ไปกับเธอนะและ” ซานดราตอบไม่ยี่หระ “แต่อย่างน้อยก็ยังมีหนุ่มหล่อๆ ที่ไปเที่ยวตากอากาศที่สเปนเหมือนกัน”

วัลเทอร์เงือบเพราะตอนนี้บริการนำอาหารของพวกเขามาเสิร์ฟ หลังจากนั้นพวกเขา ก็กินอาหารกันอย่างเงียบๆ วัลเทอร์ไม่รู้รู้สึกนึกคิดว่าเขากินอะไรเข้าไป มีคำเพียงคำเดียวเท่านั้นที่วนเวียนอยู่ในหัวของเขาราวกับลูกข่าง

เคลาส์ เคลาส์ เคลาส์...เจ้าเคลาส์นี้มีความสำคัญกับซานดราแค่ไหนนะ? เขาจะต้องรู้ให้ได้ภายในเย็นนี้ เดียวนี้

หลังจากที่บริการเก็บจานไป วัลเทอร์ดื่มไวน์อีกอีก กระแอมไอและมองซานดราอย่างเต็มตา

“บอกมาหน่อยซิ ซานดรา ใ้เจ้าเคลาส์นี้ มันเป็นแค่คนรู้จักกันจากพักร้อนหรือ มันมีความหมายต่อเธอมากกว่านั้น?”

ซานดรานิ่ง

“ฉันรู้ว่า ความสัมพันธ์ของเราในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมาไม่ค่อยราบรื่นนัก... เครียดเรื่องธุรกิจ... ความเห็นแตกแยกกัน - ที่เมืองไทยฉันได้คิดทบทวนเรื่องของเราสองคนมาก...”

“อ้อ เธอทำอย่างนั้นนะรี?” ซานดราพูดชัดเขาเสียงเสียดสี “เธอคิดทบทวนเรื่องของเราขณะที่เธอกำลังสนุกอยู่กับสาวไทยอยู่นะหรือ? และเธอกงจะคิดละลี้ว่าที่นั่นฉันจะต้องเป็นแบบหล่อนที่อ่อนหวานและซื่อสัตย์?”

“ซานดรา ขอให้ฉันได้แก้ตัวมั่งสิ” วัลเทอร์เดือดดาลขึ้นมา “เธอไม่จำเป็นต้องแก้ตัวอะไรทั้งนั้น” ซานดราสวนแบบไม่ลดละ “ฉันรู้พอเพียงแล้ว เธอไม่จำเป็นต้องพยายามอะไรเพื่อฉันอีก เคลาส์เขาจะทำเองและก็ดีดีกว่าเธอหลายเท่าด้วย”

แล้วเธอก็ลุกขึ้นเดินไปหยิบเสื่อออกของเธอและรีบผละออกจากร้านไป

สุดท้ายก็เหลือวัลเทอร์ที่นั่งงงเป็นไก่ตาแตกอยู่คนเดียว เขาจะทำยังไงกับหล่อนดี ยัยคนนี่! บ่อยครั้งแล้วที่หล่อนโมโหจนเฉียวใส่เขาซะจนเขาตั้งตัวไม่ติด แต่ตอนนี้ความเดือดดาลของเขาแน่นเต็มอก หล่อนจะหลงตัวไปถึงไหน เธอเนี่ยว่าเธอเป็นใครกันแน่? เขาไม่ใช่หุ่นกระบอกซะหน่อยที่จะให้หล่อนเข็ดได้ตามใจชอบและโยนใส่กลับดัง! ไม่มีทาง เขาไม่เล่นด้วยแน่ๆ! เขาจะแสดงให้หล่อนเห็นว่าเขาเป็นผู้ชายที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับหล่อน

อรพรรณประหลาดใจที่สองสัปดาหฺให้หลังวัลเทอร์ไม่พูดสักคำว่าเขาจะกลับมาอีกเมื่อไหร่หรือไม่พูดแม้แต่เรื่องแต่งงานตอนที่เธอตามไปส่งวัลเทอร์ที่สนามบินตอนเมื่อเธอก็ออกจะดีกับเขาและยอมทำทุกอย่างตามแต่ความปรารถนาของเขา มันเจ็บปวดแต่เธอต้องทำใจรับมันว่าวัลเทอร์ก็ไม่ใช่ผู้ชายที่ทำบุญร่วมกันกับเธอมา

เพราะอย่างนั้นเธอถึงประหลาดใจเอามากๆที่อีกสัปดาห์ให้หลังพบนามบัตรพร้อมเบอร์โทรศัพท์และข้อความสองสามคำเขียนแล้วหย่อนไว้ในตู้รับจดหมายของเธอเธอไปตกครึ่งที่ห้องของภัทรที่อาศัยอยู่ข้างๆห้องของเธอในอพาร์ทเมนต์เดียวกันและขอให้เธอช่วยอ่านข้อความให้ฟัง

“แม่เจ้าโวย อรพรรณ จากวัลเทอร์ส่งมานะ! เขาพักอยู่ที่โรงแรมคิงส์และขอให้เธอโทรไปหาเขาที่นั่น”

ใจของอรพรรณเต้นตุบตาม วัลเทอร์ได้แะมาหาเธอหรือ? จะต้องเป็นนิมิตรหมายที่ดีสำหรับเธอ เธออยากจะทำให้เขาประหลาดใจ เธอแฉ่นไปหาเขาทันทีแทนที่จะโทรไป และเขาคงจะประหลาดใจจนตาเบิกกว้าง

แต่แล้วอรพรรณเองที่ต้องประหลาดใจจนตาเบิกกว้าง วัลเทอร์สาธยายให้เธอฟังว่าเขาคิดถึงเธอใจจะขาดและพรรณว่าเขารักเธอมากแค่ไหน ถามว่าเธอรักเขาหรือเปล่าและต้องการจะแต่งงานกับเขา และไปเยอรมนีด้วยกันกับเขาไหม?

มีหรือที่อรพรรณจะปฏิเสธ! ก็ดวงของเธอกำลังขึ้นนี่

วัลเทอร์พาอรพรรณไปที่สถานทูตเยอรมันทันที ที่นั่นเขาได้ทราบว่าอรพรรณต้องใช้เอกสารอะไรบ้างในการขอวีซ่าเข้าประเทศเยอรมนี พวกเขาได้เอกสารครบทุกอย่างในการบินกลับมาเยอรมนีด้วยกัน หลังจากที่ต้องใช้ความอดทนรออย่างมากและรอนรถบัสไปแดงๆจำนวนไม่น้อย

ภายในใจวัลเทอร์ร่นดำตัวเองที่เป็นผู้ชายเจ้าเล่ห์ ที่แต่งงานกับอรพรรณเพียงเพื่อยุ่ชานตราให้โมโห แต่จะว่าไปแล้วเขาก็รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองเป็นอัศวินขี่ม้าขาวไปช่วยเด็กสาวผู้น่าสงสารออกมาจากการค้าประเวณี แน่ละที่ชีวิตในประเทศเยอรมนีจะหมายถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่สำหรับเธอ แต่อีกแง่หนึ่ง มันก็เป็นการดีกับเขามากกว่า

ที่แต่งงานกับคนที่ไม่มีปากมีเสียงและนุ่มนวลอ่อนหวานแบบอรพวรรณ แทนที่จะแต่งกับผู้หญิงหัวสมัยใหม่ที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูง และเรียกร้องไม่หยุดหย่อนแบบซานดรา

ทาสน้ำเมา

ดักมาร์ยัดจดหมายลงในช่องและปล่อยให้มันหล่นลงไปใต้รับจดหมาย

พระผู้เป็นเจ้าที่รัก หล่อนอธิษฐาน ขอพระองค์ได้โปรดส่งความช่วยเหลือมายังอรพวรรณ พระองค์ก็ทรงทราบว่าข้าพระองค์ชอบเธอ แต่ก็ไม่สามารถจะช่วยเหลือต่อไปได้

ระหว่างที่ดักมาร์เดินเลียบถนนต่อไปยังซูเปอร์มาร์เก็ตหล่อนก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงเพื่อนสาวชาวไทย หล่อนจะต้องทำอย่างไรกันเพื่อที่จะให้อรพวรรณพ้นจากแอลกอฮอล์? จริงอยู่ที่อรพวรรณมีปัญหาหนักหนา แต่แอลกอฮอล์ก็ช่วยเธอให้ลืมทุกอย่างได้บ้างชั่วคราว ช่วยยาม พอสร้างเมาปัญหาก็กลับมาเยือนอีก

เมื่อไม่นานมานี้เธออ่านเจอในนิตยสารคริสต์เกี่ยวกับกลุ่มริเริ่มกลุ่มหนึ่งที่เรียกตัวเองว่า “สายสัมพันธ์” กลุ่มมิชชันนารีที่เคยอยู่ในเมืองไทยคอยช่วยพวกผู้หญิงไทยที่แต่งงานกับผู้ชายเยอรมัน และหลังจากที่หล่อนได้อ่าน ดักมาร์ก็จับปากกาลงมือเขียนเล่าเรื่องของอรพวรรณถึงผู้ก่อตั้งกลุ่มทันที ที่นี้หล่อนก็อยากรู้คำตอบเต็มที่

หล่อนเกือบจะมาถึงซูเปอร์มาร์เก็ต เมื่อเธอเห็นร่างอันผอมแห้งของอรพวรรณเดินเข้ามาหา เธอเดินสะโหลสะเหล ถึงแม้ว่าเพิ่งจะรุ่งเช้าก็ตาม หล่อนเร่งฝีเท้าไปหาเพื่อนสาวและโอบแขนขวาเข้ากับไหล่อันโปนกระดูกของเธอ กลิ่นที่คุ้นชินคละคลุ้งอรพวรรณ ชบกับตัวดักมาร์แบบไร้ที่พึ่งและสะอึกสะอื้น

“วัลเทอร์ เวกเกเฮน ซาเก้น อรพวรรณ นิก กูดเทอ เฟา มาย ไชน อัก วายเนน แอลลีเป่น ปา ป้า”⁴

ดักมาร์รู้สึกเหมือนพูดไม่ออกบอกไม่ถูก หล่อนทำได้แค่กดหญิงผู้อมทุกข์ไว้แน่นๆ และพาเธอกลับไปบ้าน ที่บ้านดูรกราวกับรังหนู ในครัวและห้องรับแขกมีขวดเหล้า

⁴ ภาษาเยอรมัน แบบไม่ถูกหลักไวยากรณ์และการออกเสียง แปลว่า วัลเทอร์ไปแล้ว เขาว่า อรพวรรณไม่เป็นเมียที่ดี ลูกชายของฉันทันทีร้องไห้ เขารักพ่อ

และเบียร์เปล่าๆวางอยู่ระเกะระกะ ที่เขียนหรือลึ้นทะเลสัก ในอ่างล้างจานมีจานชามของสองสามวันที่แล้วตั้งคาอยู่ บนพื้นมีเสื้อผ้าและของเล่นวางปนกันสะเปะสะปะ

ดั๊กมารู้ว่า ช่วงเวลานั้นถ้อยคำไม่สามารถช่วยอะไรได้มาก ที่นี้ต้องการความช่วยเหลือเฉพาะหน้ามากกว่า ก่อนอื่นหล่อนพาอรพรรณผู้กำลังสิ้นแรงไปไว้ที่โซฟาและคลุมผ้าห่มเส้นใยขนสัตว์ให้เธอ แล้วหล่อนจึงเปิดประตูตรงระเบียงห้องออกเพื่อช่วยระบายอากาศภายในห้องที่เหม็นกลิ่นตลบอบอวลไปหมด หลังจากที่หล่อนเก็บรวบรวมขวดเบียร์และแก้วทั้งหลายแล้ว ก็หันมาจัดการกับจานชามที่ใช้แล้ว หลังจากที่ได้มีการหยิบจับลงมือทำความสะอาดต่อไปอีกนิดหน่อย บ้านก็ค่อยดูสะอาดขึ้นมาบ้าง

หล่อนล้มตัวลงนั่งที่เก้าอี้พนักพิงอย่างโล่งใจและพิเคราะห์ดูอรพรรณ ผู้ที่ในระหว่างนั้นได้ผล็อยหลับอย่างไม่ค่อยสงบเท่าไรนัก มนุษย์น้อยผู้นี้ต้องเผชิญกับอะไรต่อมิอะไรมามากเท่าไรแล้วนะ! เติบโตมาโดยไร้รักของบิดามารดา ถูกเอารัดเอาเปรียบจากพวกคนหน้าเงิน ถูกหลอกมายังดินแดนต่างถิ่นจากคำสัญญาพล่อยๆ ถูกขว้างทิ้งราวกับของเล่นที่เขาหมดสนุกแล้วและพ่ายแพ้กับชีวิต ปล่อยให้ตัวเองเป็นทาสสิ่งเสพติดที่ค่อยๆกัดกร่อนชีวิตของเธออย่างช้าๆทว่ารุนแรง สามหนแล้วที่อรพรรณถูกส่งโรงพยาบาล เพราะพิษสุราเรื้อรัง แต่หลังจากการบำบัดเลิกเหล้าทุกครั้ง เธอก็กลับมาติดมันใหม่

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจ จะไม่มีหนทางใด ๆ เลยหรือที่จะช่วยดอกไม้ที่ถูกเหยียบจนบอบช้ำ ดอกนี้?

* * *

อรพรรณตื่นตื่นอย่างบอกไม่ถูก เธอกำลังรอแขกมาเยี่ยม กรุณาได้โทรศัพท์มาคุยกับเธอสองสามครั้งแล้ว แต่วันนี้หล่อนต้องการมาเยี่ยมเธอ

เธอมองดูรอบๆที่พักอีกครั้ง เมื่อวานนี้เธอได้ทำความสะอาดทุกอย่างอย่างหมดจดโดยมีดั๊กมารมาช่วย เธอไม่ได้ทำอย่างนี้มานานแล้ว และเวลาที่วัลเทอร์สามีของเธอกลับมาบ้าน เขาก็จะบ่นไปหมด แต่เขาก็ไม่สนใจ เพราะยังงั้นเขาก็ไม่ได้พักอยู่กับเธอแล้ว เขามาก็แค่เอาเสื้อผ้าสกปรกมาให้เธอซัก และพอเธอซักให้แล้ว เขาก็มารับไป

วันหยุดสุดสัปดาห์เขามารับลูกชายของเธอและไปหาอะไรทำด้วยกัน มันถือเป็นวันที่แย่ที่สุดสำหรับเธอ เธอได้แต่นอนขี้เกียจ จุดบุหรี่สูบมวนต่อมวน และพยายามที่จะใช้เหล้ามากขึ้นเป็นเครื่องย้อมใจ วัลเทอร์ขู่เธอครั้งแล้วครั้งเล่าว่าจะเอาลูกชายไปอยู่ด้วยและจะเพิกถอนสิทธิในการปกครองบุตรของเธอ แต่ออร์พรอนรู้ว่า ลูกชายของเธอจะไปซัดความสุขของเขา หากเขาไปอยู่กับพ่อตลอดเวลา เพราะอย่างนี้ เธอเลยไม่เห็นว่ามีอะไรที่จะต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองและถึงแม้เธอจะอยากเปลี่ยน เธอก็คงจะไม่สามารถทำได้

วันนี้เธอมีนัดกับจิตแพทย์ วัลเทอร์ต้องการให้เธอไปเข้ารับการบำบัดเลิกเหล้าจริงๆ ซักครึ่งเป็นเวลาหกเดือน แต่ออร์พรอนกลัวการไปรับการบำบัด และเขาได้ขอร้องให้ภรรยามาช่วยไปกับเธอ เพื่อที่จะได้ช่วยเธอในการพูดคุยกับแพทย์

มีเสียงรถจอดที่หน้าประตู เสียงปิดประตูรถและหัวประตีย์วเสียงก็ดังขึ้น ออร์พรอนลุกขึ้นและไปเปิดประตู แต่ที่หน้าประตูผู้หญิงตัวสูงผมบลอนด์ยืนอยู่ หลังจากพูดคุยกันทางโทรศัพท์ครั้งแรก เธอคิดว่าภรรยามาเป็นผู้หญิงไทย แต่เหตุการณ์นี้ถือเป็นการสร้างความกระจ่างเรื่องสัญชาติของหล่อน ออร์พรอนเชื่อเชียวแขกเข้ามานั่งและหาเครื่องดื่มมาต้อนรับ

ภรรมาารู้สึกตกใจในแวบแรกที่เห็นสารรูปของออร์พรอน ชุดหน้าร้อนบางเบาไม่สามารถบดบังร่างกายอันผอมของหญิงไทยผู้นี้ได้ ตัวของเธอค้อมและเดินลากเนิบๆ ราวกับผู้ป่วยหนักที่เพิ่งพ้นโรงพยาบาล ตอนที่ออร์พรอนวางแก้วลงบนแผ่นหินอ่อนของโต๊ะ ภรรมาสังเกตเห็นมืออันสั่นเทาของเธอ

“ฉันกลัวหมอมและไม่อยากเข้าโรงพยาบาล” ออร์พรอนโผล่ออกมาด้วยเสียงแหบแห้งของคนสูบบุหรี่ “แต่ฉันก็อยู่ในสภาพแบบนี้ต่อไปไม่ได้เหมือนกัน”

“ตอนนี้เราไปหาหมอกันดีกว่า ไม่อย่างนั้นเราจะไปตาย” ภรรมาหยิบกระเป๋าถือและกุญแจรถขึ้นมา “เรื่องอื่นๆเอาไว้คุยกันทีหลัง” หล่อนจับไหล่ออร์พรอน “แล้วทุกอย่างจะดีเอง”

ตอนมาเจอหมอต้อนรับออร์พรอนต้องเข้าไปคนเดียวก่อน แล้วภรรมาก็ถูกเรียกตามเข้าไป

“ผมไม่เห็นว่าการสั่งการบำบัดเด็กเหล่านี้ให้ผู้หญิงคนนี้จะช่วยอะไรได้” นายแพทย์บอกแล้วก็จับบันทึกอะไรลงบนแผ่นบันทึกข้างหน้าตน “เมื่อสภาพแวดล้อมทางครอบครัวไม่เปลี่ยนแปลง ไม่นานนักเธอก็จะกลับมาติดอีก”

กรรณาแทบจะไม่เชื่อหูตัวเอง ชายผู้นี้พูดจาเป็นธุรกิจโดยไม่รู้สึกรู้สาอะไรด้วยราวกับว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับวัตถุชิ้นหนึ่ง ไม่ใช่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความเป็นความตาย

“แล้วถ้าอย่างนั้นคุณนายซมิคท์จะเป็นยังไงล่ะ?” หล่อนแทบจะร้องอ้อและไม่อยู่และเกือบจะร้องให้ “คุณหมอสั่งอะไรเธอไม่ได้เลยหรือ?”

“เสียดใจด้วย แต่...ข้างนอกยังมีคนใช้อีกหลายรายที่รอผมอยู่” หญิงทั้งสองทำอะไรไม่ได้ดีไปกว่าลุกขึ้นและออกจากคลินิกมา

ขณะนั่งรถกลับบ้านไม่มีการพูดคุยใดๆ ทั้งสิ้นระหว่างหญิงทั้งสอง ต่างฝ่ายต่างก็จดจ่ออยู่กับความคิดของตน ใจหนึ่งอรรถพรณก็ดีใจที่หลุดพ้นจากการเข้ารักษาบำบัดเด็กห่าที่เกลียดนักมาได้ แต่เธอจะทำยังไงล่ะ ถ้าวัลเทอร์เอาจริงกับคำขู่นั้นมาและเธอถูกชายไปจากเธอ? เธอไม่กล้าจะคิดถึงมัน เขาเป็นบุคคลๆ เดียวในโลกที่เป็นสมบัติของเธอจริงๆ เธอมีความสุขแค่ไหนยามที่เจ้าตัวเล็กย่องเข้ามาในห้องของเธอและมาเคঁล้าคลอกับเธอภายใต้ผ้าห่ม แต่ยามที่เธอเผลอมา เขาเองก็หวาดกลัวเธอและคลาดกลับไปที่ห้องตัวเอง

ความคิดของกรรณาไปคนละทางกับของเธอ พอเวลาคนเราอัปจนและหมดที่ไปจริงๆ ก็ไม่มีใครเลยที่จะสนใจมาให้ความช่วยเหลือ! ความรู้ทั้งหลายของพวกเขาคงแก่เรียนจะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อพวกเขาไม่สามารถจะช่วยเหลือผู้นำสงสารคนนี้ได้! อารมณร์โกจรจัดของเธอไหลไปถึงนายแพทย์ผู้ไร้หัวใจ แต่เธอจะช่วยอรรถพรณได้หรือ? ไม่ แน่ๆ! มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่จะช่วยได้ ผู้นั้นคือ พระเยซู หล่อนยังไม่ได้บอกอรรถพรณถึงพระองค์และดึกมารก็เล่าให้หล่อนฟังว่าอรรถพรณอ่านภาษาของตัวเองไม่ออก

“พระองค์ได้โปรดทรงประทานสติปัญญาให้ข้าพระองค์ว่าทำยังไงถึงจะเล่าให้อรรถพรณฟังถึงพระองค์ได้!” เธอรำร้องภายในใจ

แล้วอีกสักพักหนึ่งกรรณาก็มานั่งอยู่ที่โต๊ะในครัวของอรพรรณและจับน้ำผลไม้เย็นๆ อรพรรณคิดเรื่องการไปหาหมอครั้งนี้อย่างเห็นได้ชัด หน้าของเธอดูหมองคล้ำและชอบตาคำยิ่งกว่าเก่า เธอไขว่คว้าไปมาแบบอยู่ไม่สุขขณะที่เธอยืนอยู่ข้างตู้เย็น เธอเปิดช่องหนึ่งของตู้ในครัวด้วยมืออันสั่งเทาและหยิบแก้วออกมา เธอมองกรรณาค้างแล้วค้างเล่า แล้วก็มองที่แก้วของเธอและก็ตู้เย็น ในที่สุดเธอก็เปิดประตูและหยิบขวดเบียร์ออกมาขวดหนึ่ง หลังจากที่เรารินเต็มแก้วแล้ว เธอก็หยิบมันขึ้นเพื่อที่จะถือมาที่โต๊ะ แต่มือของเธอสั่นมากซะจนเธอต้องเอาแก้ววางกลับที่เดิม

กรรณาลุกขึ้นยืนอย่างแน่นหนา เดินไปที่อ่างล้างจาน หยิบแก้วเบียร์ที่เต็มปริซึ้นและเทลงไปในช่องระบายน้ำ เธอจับมือของอรพรรณอย่างรักใคร่และพูดว่า “ มาเถอะ มานั่งกับฉันที่โต๊ะ”

แล้วหล่อนก็หยิบแก้วใบใหม่ รินน้ำผลไม้ใส่และเอาไปตั้งให้อรพรรณ

“ฉันมาเยี่ยมเธอครั้งนี้เป็นครั้งแรก” กรรณาเริ่ม “แต่ฉันไม่ได้มาคนเดียวหรอก ฉันพาใครมาด้วยนะ”

“เธอ?” อรพรรณเลิกคิ้วประหลาดใจ “แล้วเขาอยู่ที่ไหนล่ะ? ฉันไม่เห็นใครเลย”

“เธอไม่สามารถมองเห็นหรอก” กรรณาตอบกลับ “ไม่มีใครมองเห็นท่าน แต่ท่านก็อยู่ที่นั่น ท่านรักเธอมาก มากกว่าที่คนอื่นๆ หนึ่งจะรักเธอได้”

หล่อนมองหน้าอรพรรณอย่างเต็มตา ใช้น้ำตาริเป่าขณะที่ปริ้มอยู่ในหน่วยตาของเธอ?

กรรณาล้วงกระเป๋าถือของหล่อนและหยิบหนังสือเล่มหนาออกมา เธอพลิกสักครู่แล้วก็เริ่มอ่าน

พระเยซูเหนือล้ำกับหนทางอันยาวไกลและประทับที่ข้างบ่อน้ำ เป็นเวลาราวๆเที่ยง...มีผู้หญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาที่นั่นเพื่อมาตักน้ำ และพระเยซูตรัสแก่นางว่า “ให้น้ำเราดื่มซักอีกเกิด!” หญิงนางนั้นกล่าว “ท่านเป็นยิวและข้าเป็นชาวสะมาเรีย ไฉนท่านมาขอน้ำข้า ดื่ม?” พวกชาวยิวต่างพยายามเลี่ยงไม่มาเกี่ยวข้องกับชาวสะมาเรีย⁵

⁵ โยนาธาน ยอห์น 4 ข้อ 6-7

“ฉันเข้าใจความรู้สึกนี้” อรพรรณพุดกับหล่อน “พวกคนไทยก็ไม่อยากมาข้องเกี่ยวกับพวกเราชาวเขาและกับคนแบบฉันพวกเขาที่ยังไม่อยากเข้าไปใหญ่”

“แต่พระเยซูปฏิบัติต่างกับคนธรรมดามาก” กรุณาดีใจที่อรพรรณสนใจฟัง ถ้อยคำที่หล่อนอ่าน “ฟังนะว่าพระเยซูตรัสแก่หญิงคนนั้นว่าอย่างไร!”

พระเยซูตรัสตอบ “ถ้าเจ้าได้รู้จักของที่พระเจ้าประทานและรู้ว่าใครเป็นผู้ชอน้ำ เจ้าดีมีขณะนี้ เจ้าก็คงจะร้องขอชอน้ำจากผู้นั้นและท่านผู้นั้นก็คงจะให้น้ำำรงชีวิตแก่เจ้า”

“แต่ท่านไม่มีถังมาตักน้ำ” หญิงนางนั้นบอก “และบ่อน้ำก็ลึก ท่านจะได้น้ำำรงชีวิตนั้นมาจากที่ใดกัน?”...พระเยซูตรัสตอบ “ผู้ใดได้ดื่มน้ำนี้ ก็จะกระหายอีก แต่หากผู้ใดได้ดื่มน้ำ ที่เราจะให้นั้น จะมีรู้จักกระหายอีกต่อไป น้ำที่เราจะให้แก่เขานั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์”

“นางกล่าวต่อพระองค์ว่า “ขอท่านให้น้ำแก่ข้าเถิด” เพื่อที่ข้าจะไม่กระหายอีกต่อไปและไม่ต้องมาตักน้ำที่นี่อีกต่อไป”⁶

“พระเยซูจะช่วยให้ฉันหายอยากจากแอลกอฮอล์ได้ไหม?” อรพรรณโพล่งแทรกขึ้นมา “ฉันอยากมันยังกะอะไรดีถึงฉันจะรู้ดีว่ามันทำลายร่างกายของฉัน”

“แน่นอน พระเยซูช่วยเธอได้” กรุณาตอบด้วยเสียงหนักแน่น “แต่เธอก็จะต้องต้องการเองด้วย และต้องร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์อย่างจริงจัง”

“ฉันเองก็อยาก” อรพรรณบอก “แต่ฉันไม่แน่ใจว่าฉันจะทำสำเร็จ”

“ฉันฟังฉันนะว่าพระเยซูได้ทรงช่วยหญิงผู้กระหายผู้นั้นอย่างไร”

กรุณาอ่านต่อไป

พระเยซูสั่งนาง “ไปพาผิวของเจ้ามาที่นี่!” “ข้าไม่มีผิว” นางกล่าว พระเยซูตรัสตอบ “ถูกของเจ้า ที่เจ้ากล่าวว่าเจ้าไม่มีผิว เจ้ามีผิวมาแล้วห้าคน และชายคนที่เจ้าอยู่ด้วยตอนนี้ก็ไม่ใช่ผิวของเจ้าเอง เจ้าพูดถูกจริงๆ”⁷

⁶ ไบเบิล ยอห์น 4 ข้อ 10-15

⁷ ไบเบิล ยอห์น 4 ข้อ 16-18

“พระเยซูทรงทราบได้ยังไงเรื่องผู้ชายห้าคนนั้น? พระองค์เป็นโหราจารย์หรือไง?”

เห็นได้ชัดว่า ข้อความดังกล่าวตรงใจของอรรถพรณ กรุณาไม่รู้เรื่องในอดีตของเธอมากนัก แต่จากอกปฏิกิริยาของเธอทำให้หล่อนเดาความได้เลาๆ”

“ไม่หรอก พระเยซูไม่ใช่หมออะไรแบบที่เราๆหรือแบบที่พวกเธอในเมืองไทยรู้จัก แต่เพราะพระองค์เป็นพระเจ้า พระองค์จึงทรงหยั่งรู้จิตใจมนุษย์ แต่ไม่ใช่เพื่อที่จะได้ตัดสินความผิดผิดเรา แต่เพื่อช่วยเราและทรงให้อภัยเรา แต่ตอนนี้ขอให้ฉันได้อ่านเรื่องให้จบก่อนนะ แล้วเราค่อยคุยกันต่อ”

“นางกล่าวว่า “ข้าเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการพระเจ้า ที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านชนยิวกล่าวว่า ที่เยรูซาเล็มคือสถานที่ที่ควรนมัสการพระเจ้า” พระเยซูตรัสแก่นาง “เชื่อเราเถิดว่า คงมีวันหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ให้นมัสการพระบิดาที่ภูเขานี้หรือที่เยรูซาเล็ม พวกเจ้าชาวสะมาเรียนหาผู้รู้จักพระเจ้าที่เจ้านมัสการไม่ แต่พวกเรารู้จักพระองค์ เพราะความรอดนั้นมาจากพวกยิว แต่วาระนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และวาระนี้ก็เริ่มแล้ว คือเมื่อจิตวิญญาณจะเผยถึงวาระของพระเจ้า ให้มนุษย์สามารถที่จะนมัสการพระบิดาได้ทุกหนทุกแห่ง พระเจ้าทรงต่างจากโลกนี้อย่างสิ้นเชิง พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณทรงฤทธิ์ และผู้ที่จะนมัสการพระองค์ ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณแห่งความจริง พระองค์ต้องการการนมัสการจากบุคคลเหล่านี้เท่านั้น”⁸”

นางกล่าวแก่พระองค์ว่า “ข้ารู้ว่า พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” พระเยซูตรัสตอบ “เจ้าพูดกับท่านผู้นั้น เราเองคือ ท่านผู้นั้น”...

หญิงผู้นั้นจึงทิ้งหมอน้ำไว้ และเข้าไปในหมู่บ้านและบอกคนทั้งปวงว่า “มาเกิดมาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ! บางที่ท่านอาจจะพระผู้ช่วยให้รอด” คนทั้งหลายจึงพากันออกมาเพื่อไปหาพระเยซู⁹”

กรุณาเลื่อนหนังสือไปไว้ตรงกลางโต๊ะและมองตาอรรถพรณ ดูท่าเธอจะอาการไม่ดี ร่างของเธอสั่นสะเทือนไปหมด เธอหยัดตัวลุกขึ้นอย่างยากลำบากและเดินออกไปที่

⁸ โบบีล ยอห์น ข้อ 19-24

⁹ โบบีล ยอห์น ข้อ 25-30

ระเบียบที่ประตูเปิดอยู่ เธอหยิบซองบุหรี่ที่วางอยู่ที่ขอบหน้าต่างและจุดบุหรี่หนึ่งมวน เธอกำลังทรมานกับการอยากเหล้าอย่างเห็นได้ชัด และคงไม่นานนักที่เธอจะดื่มมันมากพอจนกลับสู่ระดับเดิมที่เคยดื่ม

ภรรยาผู้สีกสงสารอรพรรณอย่างจับใจ มีแต่พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เท่านั้นที่จะช่วยได้! หล่อนจะฝากอรพรรณไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์จะทรงประทานเครื่องมือและหนทางที่จะช่วยให้เธอหายขาดจากความอยากกระหายเรื้อรังและช่วยดับความกระหายในชีวิตของเธอ

ทางตัน

โทรศัพท์ดังแทรกขึ้นมาท่ามกลางความเงียบสงบยามเย็นหลังเวลาเลิกงาน ภรรยาเพิ่งจะพาลูกๆของเธอ เข้านอนและกำลังนั่งเอกเขนกเพเลิดเพลินกับหนังสืออยู่ภายใต้ผ้าห่มบนโซฟาในห้องรับแขก หล่อนควรลุกขึ้นและไปคุยโทรศัพท์กับผู้ที่กำลังทำลายความเงียบนั้นดีไหม? หรือว่าเธอควรจะนั่งอยู่อย่างนี้? พงุ่นนี้ก็ยิ่งเหลืออีกวัน

มักจะเป็นอย่างนี้เสมอ บางวันไม่มีโทรศัพท์เข้ามาทั้งวัน ถึงแม้หล่อนจะอยู่ที่ออฟฟิศและสะสางงานที่พอกพูนขึ้นเรื่อยๆ แต่นี่โทรมาตอนเย็น! ดูเหมือนว่าคนส่วนมากจะหันมาใช้ค่าธรรมเนียมโทรศัพท์ ที่ถูกกว่าตอนเย็นกันซะ จนบางทีเธอไม่สามารถจะติดตามข่าวภาคเย็นได้เลย บ่อยครั้งแค่ไหนแล้วที่เธอตั้งปณิธาว่า ตั้งแต่สองทุ่มเป็นต้นไป เธอจะไม่รับโทรศัพท์ แต่แล้วเธอก็คิดถึงในกรณีที่พวกผู้หญิงบางคน ตกอยู่ในสถานการณ์คับขันแล้วโทรมาตอนเย็น

ภรรยาสบัดผ้าห่มไปไว้ที่ปลายเท้าและลุกขึ้น “ที่นี่กลุ่มสายสัมพันธ์ สิวส์ดีค่ะ!”

ที่ปลายสายหล่อนได้ยินเสียงของผู้ชาย “เมื่อไม่นานมานี้คุณไปหาหมอกับภรรยาของผมไม่ใช่หรือ อาการเธอแย่มากๆ ถ้าคุณไม่จัดการอะไรสักอย่าง เธอจะต้องลงแดงตายแน่ๆ”

ภรณานึกในใจ “อรพรรณ เกิดอะไรขึ้นกับเธอเนี่ย?”

เมื่อสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมาหญิงไทยผู้ป่วยโรคพิษสุราเรื้อรังผู้นี้ได้โทรศัพท์หาหล่อนบ่อยครั้งมากและคุยกับหล่อนนานมาก แต่ว่าการสนทนาเหล่านั้นทำให้เธอรู้สึกหดหู่ใจ ในความคิดของอรพรรณดูเหมือนอะไรๆ จะยุ่งเหยิงไปหมด ทั้งความเชื่อเรื่องผี

ศาสนาพุทธและเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ที่หล่อนเป็นคนเล่าให้เธอฟัง ทั้งหมดกลายเป็นความยุ่งเหยิงพัลวันจนหาทางแก้ไม่ได้ บ่อยครั้งที่ เธอเล่าให้ฟังถึงความฝันของเธอที่เกี่ยวข้องถึงความมึนงงและญาติปีศาจ ภรรยาพยายามครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะช่วยให้ความคิดของออร์พรอนเป็นระบบขึ้น แต่ดูเหมือนว่าเหล่าจะได้ทำลายเซลล์สมองของเธอไปซะมากจนเธอไม่สามารถจะคิดอะไรได้อย่างปรูปร่ง มีหนทางเดียวเหลือคือการอธิษฐานภาวนาขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

หรือว่าโทรศัพท์นี่จะเป็นคำตอบสำหรับการอธิษฐานอ่อนน้อมของหล่อน? หล่อนไม่อยากจะคิดเลย แต่ทว่า - องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ใช้วิธีที่ไม่ธรรมดาไม่ใช่หรือ ที่จะช่วยให้ลูกแกะที่หลงทางติดอยู่กับขวากหนามแห่งความผิดบาป?

“คุณได้ยินที่ผมพูดหรือเปล่า?” เสียงสามีของออร์พรอนแทรกขึ้นมาหลังจากที่ภรรยาเงยไป “ถ้าคุณสามารถช่วยภรรยาของผมได้ ผมจะให้เงินคุณเป็นค่าตอบแทนสองพันมาร์ค”

เมื่อได้ยินถ้อยคำดังกล่าวภรรยาก็ไม่โหดร้ายขึ้นหน้า พวกเศรษฐีใหม่นี้จะคงคิดใช้ใหม่ว่าเงินจะซื้ออะไรได้ทุกอย่าง? เขาหลอกล่อออร์พรอนมาที่เยอรมนีโดยอ้างว่า เธอจะมีชีวิตที่แสนจะสุขสบายไร้กังวล และเมื่อเขาเบื่อหน่ายเธอ ก็จับเธอขังไว้ในกรงทอง แค่นั้นยังไม่พอ เขายังคิดว่าจะใช้เงินเนรมิตรเธอกลับมาให้เป็นผู้เป็นคนได้อีก เพื่อที่เธอจะได้กลับมาดูแลลูกชายของเขาและดูและเรื่องซักรีดเสื้อผ้าให้เขาได้เหมือนเดิม! แต่เดี๋ยวก่อน ความคิดแวบขึ้นมาในหัวเธอว่า เขาจะซื้อได้อย่างไรล่ะว่า คนเราไม่สามารถซื้อทุกอย่างได้ด้วยเงิน? มีใครเคยบอกเขาหรือเปล่า?

“เงินไม่สามารถช่วยอะไรภรรยาของคุณได้ ถ้าจะมีใครช่วยได้ละก็ต้องเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ก็ไม่ต้องการเงินของคุณหรอก ดิฉันจะพยายามหาหนทางช่วยเหลือภรรยาของคุณและดิฉันจะโทรกลับไปหาคุณ”

ภรรยาวางหูโทรศัพท์และเดินกลับไปห้องรับแขก ไม่ต้องพูดถึงเรื่องกลับไปอ่านหนังสือต่อเลย ถึงหนังสือจะนำตื่นเด็นก็ตามที ในหัวของเธอมิแต่เรื่องของออร์พรอน และความคิดที่จะหาทางช่วยเธอออกจากสถานการณ์ปัจจุบัน

“จริงหรือ?” อรพรรณถามเสียงเครือ “แล้วเธอก็จะไม่ส่งฉันเข้าโรงพยาบาลใช่ไหม?”

“ไม่หรอก” กรณารับยื่นยื่นอีกหน “เธออยู่กับเราได้และฉันจะอยู่เคียงข้างเธอ”

และตอนนี้อรพรรณก็จวนจะมาถึงแล้ว กรณารู้สึกหัวใจ เพราะอะไรหล่อนถึงปล่อยให้เป็นแบบนี้ได้นะ เธอกลับคนขี้เมามาตลอดและไม่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติต่อพวกติดสุรามาก่อนเลย หมอประจำตัวของกรณาได้ให้สัญญาว่าจะรับรักษาอรพรรณได้ ให้ข้อเสนอแนะแก่กรณาหลายอย่าง อรพรรณจะแต่ต้องแอลกอฮอล์ไม่ได้เด็ดขาด กรณาได้เก็บรวบรวมบรรดา “ของอันตราย” ออกไปจากครัวของหล่อนจนราบคาบและเอาไปเก็บล็อกไว้ในห้องใต้ดิน เธอจะต้องไม่ปล่อยให้อรพรรณคลาดสายตาไปได้โดยเฉพาอย่างยิ่งไม่ให้ออกนอกบ้าน เพียงแค่แอลกอฮอล์หยดน้อยๆ เพียงหยดเดียวก็จะทำให้ทุกอย่างจบเห่ลง

“พระเจ้าเป็นเจ้า” เธอภาวนา “ได้โปรดพิทักษ์คุ้มครองพวกเราและลูกๆ ให้ผ่านพ้นวิกฤตการณ์ไปได้ด้วยดี ทรงสำแดงอิทธิฤทธิ์ของพระองค์ ช่วยให้ผู้ที่ถูกกักขังหลุดพ้นขอทรงสำแดงให้อรพรรณได้ประจักษ์ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าที่แท้จริง

* * *

เช้าวันนี้อรพรรณตื่นช้ากว่าปกติ เมื่อตื่นเธอนอนนิดเดียวและฝันร้าย รำงดำทะมึนที่เธอเคยเห็นและกลัวนักหนาปรากฏตัวต่อหน้าเธอ เธออยู่ในบาร์แห่งหนึ่ง ในนั้นเจ้าอสูรกายก็ยื่นขวดขนาดมหึมามาให้เธอ เมื่อเธอปฏิเสธที่จะดื่มจากขวดนั้น พวกมันก็พยายามจับเธอกรอกน้ำทองแดงนั้น “พระเจ้าเป็นเจ้า ได้โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย” เธอแผ่ร้องออกมาและตื่นขึ้นมาโดยเหงื่อแตกพลั๊ก เธอไปอาบน้ำแต่งตัวและจัดของใส่กระเป๋าที่ตั้งเตรียมไว้แล้ว แล้วเธอก็รู้สึกกระหายขึ้นมา ยังมีเบียร์สองสามขวดในตู้เย็น เธอจะอนุญาตตัวเองเอาเบียร์มาดื่มสักขวดเพื่อเป็นการอำลาดีไหม? พอเธอไปอยู่กับกรณาแล้ว เธอก็จะเลิกดื่มอย่างเด็ดขาด

ก่อนที่เธอจะได้หาของที่ต้องการ ขวดเบียร์เปล่าๆ ห้าขวดก็ตั้งอยู่ตรงหน้าเธอ แล้วตอนนี้ก็ไม่มีอะไรเหลือในตู้เย็นแล้ว เธอเปิดที่เก็บเหล้าตรงตู้ในห้องรับแขกออกและ

ต้องการหาเหล่าสักขีพยาน แต่แล้วทันใดนั้น เธอก็รู้สึกราวกับว่ามีมือหนึ่งซัดมือของเธอกลับ เธอตกใจตัวเอง นี่เธอจะไม่สามารถที่จะควบคุมตัวเองได้เลยหรือนี่? “โอ้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ช่างเป็นคนที่ไม่เลวร้าย ไม่เอาไหนอะไรเช่นนั้น” เธอคร่ำครวญขณะที่น้ำตาไหลอาบสองแก้ม แต่แล้วก็ดูเหมือนว่าจะมีพลังบางอย่างที่ผลักดันเธอ เธอหยิบขวดที่ยังเหลืออยู่ออกจากตู้และตั้งพวกมันบนโต๊ะข้างหน้าเธอ แล้วเธอก็ความหาของบุหรี ที่เธอเปิดทิ้งไว้และวางมันลงข้างๆขวด เธอคุกเข่าลงข้างหน้าโต๊ะอย่างแน่วแน่และกล่าว “นี่คือการอัญเชิญเจ้าศัตรูของฉัน ฉันจะไม่ข้องเกี่ยวกับพวกแกอีกต่อไป และพระเจ้าจะช่วยฉันให้ทำสำเร็จ”

แล้วเธอก็ลุกขึ้นในที่สุดเดินไปที่โซฟาและนอนลงอีกครั้ง อีกสองชั่วโมงสามีของเธอจะมารับเธอไปส่งกรุณา

* * *

กรุณาตกใจไม่น้อยเมื่อในที่สุดอรพรรณก็มาปรากฏตัวต่อหน้าหล่อน กลิ่นฉุนกึ่งของแอลกอฮอล์ลอยมาเตะจมูก หลังจากที่สามีของอรพรรณได้ลากลับไปแล้ว หล่อนก็พาอรพรรณขึ้นไปห้องรับรองแขกข้างบน หลังจากที่อรพรรณเปลี่ยนเสื้อผ้าและไปนอนที่เตียงแล้ว กรุณาก็ไปหยิบพระธรรมคัมภีร์ฉบับไทยเล่มหนาและอ่านถ้อยคำแปลของประโลมจากเพลงสดุดีให้เธอฟังและเธอก็อธิษฐานภาวนาขอความปกปักรักษาคุ้มครองจากองค์ผู้ทรงอิทธิฤทธิ์แก่อรพรรณ ตัวหล่อนและครอบครัวของหล่อน

เสียงกริ่งที่หน้าประตูส่งให้หล่อนวิ่งลงบันไดมา แพทย์หญิงยืนอยู่หน้า บ้าน

“คนไข้นอนเรียบร้อยอยู่ที่เตียงนะค่ะ” กรุณาบอกและพาคณะหมอ ขึ้นบันไดไปก่อนที่หล่อนจะย่างเข้าห้องของอรพรรณ กรุณาได้ยื่นหญิงไทยผู้นี้พูดว่า “พระเจ้า ถ้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้เลิกขาดจากเหล้าได้ ข้าพระองค์จะปฏิบัติตัวตามคำสอนของพระองค์ตลอดไป” ใจของกรุณาพองโตอย่างยินดีเมื่อหล่อนได้ยินถ้อยคำนั้นและหล่อนมั่นใจว่า พระเจ้าได้รับฟังคำอธิษฐานนี้

การตรวจร่างกายใช้เวลาไม่นานนัก แต่สีหน้าของแพทย์หญิงผู้นี้ไม่สู้ดีนัก

“จริงๆแล้ว ผู้หญิงคนนี้ต้องไปรับการรักษาที่โรงพยาบาล ไม่ใช่มาอยู่กับคุณ

“แต่ว่าดิฉันทำอย่างนั้นไม่ได้ค่ะ” กรุณาแย้ง “ดิฉันได้สัญญากับเธอไว้ว่าจะไม่ส่งเธอเข้าโรงพยาบาล”

“โอ เค” คุณหมอกล่าวเมื่อได้เห็นว่ารุณายืนกระต่ายขาเดียว “ดิฉันจะทิ้งยาไว้ที่คุณ คุณจะให้ยาเธอได้เมื่อเห็นว่าเธอมีอาการอยากเหล้าขึ้นมาจะคะ นอกจากนั้นในสัปดาห์นี้คุณสามารถติดต่อดิฉันได้ทางโทรศัพท์ตลอดเวลา”

อรพรรณนอนสะลึมสะลืออยู่กับเตียงทั้งวัน ขณะที่กรุณาแอบมองเธอผ่านหลืบประตูครั้งแล้วครั้งเล่า หรือไม่ก็พูดคุยกับเธอคำสองคำ ตกเย็นอรพรรณต้องการกินอะไร กรุณาต้มข้าวต้มอ่อนๆให้เธอ ซึ่งเธอก็กินอย่างน่าอร่อย

หลังจากที่กรุณาพาลูกๆของหล่อนไปเข้านอนแล้วและกำลังจะไปพักผ่อน หล่อนก็ยังแวะไปดูอรพรรณอีกรอบ หน้าของเธอร้อนผ่าวและกรุณาหาผ้าเย็นหมาดๆ มาประคบให้เธอ ทั้งคู่อธิษฐานร่วมกัน และกรุณาก็ไปที่ห้องนอนของตัวเอง

เมื่อหล่อนตื่นนอนขึ้นมาเช้าวันรุ่งขึ้น หล่อนไปที่ห้องของอรพรรณเป็นอันดับแรก โลงอกไปที่เธอยังนอนอยู่ที่เตียงของตัวเอง แต่ต้องการจะลุกจากเตียงให้ได้ หญิงไทยคริสเตียนผู้หนึ่งสัญญาว่าจะมาเยี่ยมเธอ อรพรรณจึงต้องการที่จะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่

ตอนสิบโมงเช้าหญิงทั้งสองเข้าไปในหมู่บ้านด้วยกัน เพื่อหาซื้อเครื่องปรุงสำหรับนำมาประกอบอาหารไทยอันเอร็ดอร่อยกัน หลังจากที่ยังสองจะกลับมาไม่นานนัก คุณหมอคคนเดิมได้มายืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านแล้ว เพื่อมาถามไถ่ถึงอาการของอรพรรณ หล่อนประหลาดใจอย่างมากเมื่อเห็นหญิงไทยกำลังง่วนอยู่ในครัว หล่อนขอร่อง ให้เธอช่วยเหยียดแขนทั้งสองข้างออกมาข้างหน้า แต่ก็ไม่มีอาการสั่นเทาใดๆ

“คุณอย่าเพิ่งดีใจเร็วไป” คุณหมอกล่าวกับกรุณา “ผู้ป่วยโรคพิษสุรา เร็อรั้งบางคนจะแสดงอาการลงแดงก็ต่อเมื่อผ่านไปสองสามวัน”

เช้าวันต่อมาอรพรรณไปที่คริสตจักรกับครอบครัวของกรุณา และเธอก็เป็นที่สะดุดตาของคนที่นี่แน่นอนนอนด้วยผมดำยาวและตาดำๆของเธอ แต่สมาชิกของ

คริสตจักรทุกคนรู้ว่าทำไมเธอถึงมาอยู่กับกรุณาและพวกเขาก็อธิษฐานภาวนาให้เธอ และเข้ามาพูดคุยกับเธออย่างเป็นมิตร ช่วยให้หัวใจโหยงรักของเธออึมเอิบ

ช่วงบ่ายเธอออกไปเดินเล่นในป่ากับกรุณาและสามีของหล่อน อากาศอันบริสุทธิ์ และการเคลื่อนไหวช่วยเธอได้มาก ทั้งสามหยุดยืนดูรังดินรังใหญ่ของมดอย่างพิศมัยและเฝ้าดูเจ้าสัตว์จิ๋วคลานไปมาอย่างไม่หยุดหย่อน

ตกเย็นอรพรรณรู้สึกจี๊ดๆในแขนและขาหรือว่านี่จะเป็นอาการลงแดงครั้งแรก หรือเป็นเพราะเธอเฝ้ามองดูมดในป่านานไปหน่อย? กรุณาให้ยาที่หมอบอกไว้ให้แกเธอเล็กน้อยเพื่อกันไว้ก่อน

เช้าวันถัดมาอาการของอรพรรณดีขึ้นเหมือนเดิม และไม่รู้สึกจี๊ดๆอีกต่อไป กรุณายุ่งอยู่กับการสะสางงานบ้านให้เรียบร้อยหลังจากสุดสัปดาห์ เธอวิ่งงานกับงานซะจนลืมนึกถึงอรพรรณไป จู่ๆเธอก็นึกขึ้นมาได้ เธอไปอยู่ที่ไหนเนี่ย? ในห้องก็ไม่อยู่ในครัวก็ไม่มี เธอหายไปซ่อนอยู่ซอกมุมไหนกันเนี่ย?

“อรพรรณ! อรพรรณ!” เสียงตะโกนโหวกเหวก แต่ไม่มีเสียงตอบ กรุณาใจหายวูบทำใจดีละ ถ้าอรพรรณออกไปหาเหล่าดีม? ไม่อยากจะนึกถึงผลที่ตามมาเลย!

กรุณาวิ่งไปที่โรงรถ กระโดดขึ้นบนรถจักรยานะชี้ออกไปในหมู่บ้าน เธอจอดรถที่หน้าร้านขายอาหารและเครื่องใช้แห่งเดียวในหมู่บ้าน แต่ไม่มีร่องรอยของอรพรรณ หล่อนขี่จักรยานกลับบ้านอย่างตื่นตระหนก กระโดดลงจากรถและวิ่งเข้าบ้าน

“อรพรรณ!” หล่อนตะโกนเข้าไปในสวน “อรพรรณเธออยู่ที่ไหนกัน?”

“ฉันอยู่นี่” เสียงตอบเคล้าหัวเราะและไต่ลงมาที่กิ่งที่ยื่นยาวลงมาข้างล่างของต้นเชอร์รี่หวาน “ฉันมาเก็บเชอร์รี่กิน มันหวานหวาน สามีของเธออนุญาตฉันแล้วนะ”

กรุณาเกือบจะร้องให้ออกมา “ฉันเป็นห่วงเธอแทบแย่เนอะ” หล่อนตัดพ้อ “ฉันนึกว่าเธอออกไปเพื่อจะ..”

“ออกไปเพื่อหาเหล่าดีมมันั้นหรือ?” อรพรรณพูดชัดขึ้นมา “เธอเชื่อว่าฉันจะทำอย่างนั้นได้จริงหรือ?”

กรุณาหลุบตามองพื้นอย่างละอาย

“ก็ไม่ว่างนั้นซะทีเดียวหรอก” หล่อนพูดตะกุกตะกัก “แต่เมื่อตอนที่เธอหายไปฉันก็คิดได้แค่อย่างเดียวนั่น”

“เธอไม่รู้หรือหรือว่า ฉันได้สัญญากับพระเจ้าไว้ว่าจะไม่แตะแอลกอฮอล์อีก และถ้าใครให้สัญญากับพระเจ้าไว้ก็จะต้องรักษาสัญญานั้น ไม่ว่างนั้นพระองค์ก็จะลงโทษหนักกว่าเก่า”

เธอเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้ามากกว่าพวกเราที่ฉลาดหลักแหลมซะอีก กรุณาคิดถึงแม้ว่าเธอจะไม่ใช่มนุษย์ก็การศึกษาอะไร

อีกสองสัปดาห์ต่อมาผ่านไปได้ด้วยดีโดยไม่มีอาการอะไรโดยไม่ใช้ยา และนั่นก็ทำให้คุณหมอคนเดิมประหลาดใจอย่างมาก หล่อนไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อนเลย!

..พระผู้เป็นเจ้าได้ช่วยฉัน” อรพรรณเฉลยแก่หล่อน “พระองค์ได้ปลดปล่อยฉันจากแอลกอฮอล์” หญิงผู้มีการศึกษาพูดอะไรไม่ออก

และแล้วเวลาก็ได้ผ่านไปสี่ปีตั้งแต่นั้น อรพรรณออกทำงานและแยกกับสามีเลี้ยงลูกคนเดียว เจ้าของร้านอาหารชาวเยอรมันที่แต่งงานกับเพื่อนหญิงไทยของอรพรรณได้พูดกับกรุณาเมื่อคราวเจอหล่อนว่า “คุณจัดการกับอรพรรณได้อยู่หมัดจริงๆ นับถือจริงๆ!”

“ไม่ใช่ฉันหรอกที่ทำ” กรุณาแก้คำเขา “พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแต่พระองค์เดียว”